

בע"א (קרית ביאליק) 33980-02-14 - בדארנה אמנה נ' עירית קרית ביאליק

בע"א (קרית ביאליק) 33980-02-14 - בדארנה אמנה נ' עירית קרית ביאליק
בע"א (קרית ביאליק) 33980-02-14
בדארנה אמנה

נגד

עירית קרית ביאליק

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בקרית ביאליק
[25.02.2014]

כב' השופט מוחמד עלי
החלטה

לפני בקשת המבקשת להישפט ולחילופין, להארכת המועד להישפט.

1. ביום 3.4.2012 נעברה עבירת חניה באחד מרחובות קריית ביאליק ברכב שככל הנראה בבעלות המבקשת. בגין העבירה הוציאה המשיבה הודעת תשלום קנס שהודבקה על הרכב.
2. על פי הנטען בבקשה, המבקשת לא קיבלה את הודעת תשלום קנס. לטענתה ביום 28.1.2014 מצאה מתחת לדלת ביתה "הרשאה" לתפוס מטלטלין בביתה שבעקבותיה פנתה למשיבה וזו קיבלה תגובה שעליה לשלם הסך של 609 ש"ח.

3. בהתאם להחלטתי, המשיבה הגישה תגובה ובה היא טענה כי הודעת תשלום הקנס נשלחה למבקשת ביום 23.9.2012 בדואר רשום לכתובתה המעודכנת במשרד הפנים וחברת הגביה מטעמה שלחה התראה נוספת ביום 12.3.2013. בהחלטתי מיום 24.2.2012 הוריתי למשיבה לצרף אסמכתאות. היום הוגשה הודעה אליה צורפו אסמכתאות על משלוח הדואר.

4. לאחר שעיינתי בבקשה ובתגובה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל. נימוקי להלן:
5. סעיף 237(א) חוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ"); קובע את דרכי ההמצאה של כתבי בי דין במסגרת הליך פלילי. סעיף 237(א)(2) לחסד"פ קובע כי המצאה של מסמכים לפי אותו חוק תהיה כדין אם תבוצע, בין היתר, "במשלוח מכתב רשום לפי מענו של האדם, התאגיד או חבר בני האדם, עם אישור מסירה [...]". תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד, 1977 מוסיפה וקובעת כי בעבירות קנס "רואים את [...] ההודעה לתשלום קנס [...] כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל". ראו בין היתר: רע"א 5255/11 עיריית הרצליה נ' אברהם חנוך כרם (פורסם בנבו, 11.6.2013) (להלן: עניין כרם).

משמעות הדברים היא כי בעבירות קנס, קיימת חזקה עובדתית לפיה רואים את דבר הדואר כנמסר לנמען לאחר 15 ימים ממועד משלוחו בדואר רשום. חזקת זו ניתנת לסתירה בין היתר אם הנמען הוכיח שלא קיבל את ההודעה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבלה (כאשר המקרה המובהק להימנעות מלקבל את דבר הדואר הוא אי דרישתו על ידי הנמען).

6. עוד ולשם השלמת התמונה נביא את הוראות סעיף 230 לחסד"פ המורה כי: "הודיע אדם לפי סעיף 229(א) שברצונו להישפט על העבירה, תישלח לו הזמנה למשפט תוך שנה מיום שנתקבלה הודעתו; בית המשפט רשאי, לקיים את המשפט גם אם אותו אדם ביקש להישפט באיחור, ובלבד שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחויבים, או מנימוקים מיוחדים אחרים שיפרט בהחלטתו [...]". התנאים אליהם מתייחס סעיף 229(ה) לחסד"פ מכוונים למקרים שבהם "[...] הבקשה לא הוגשה במועד בשל סיבות שלא היו תלויות במבקש ושמנעו ממנו להגיש במועד והיא הוגשה מיד לאחר שהוסרה המניעה".

7. ולמקרה שלפנינו. המשיבה צירפה מסמכים מהם עולה כי הודעת הקנס נשלחה לכתובת המבקשת בדואר רשום ביום 23.9.2012, יחד עם זאת, באישור המעיד על משלוח דבר הדואר מיום 23.9.2012, עולה כי דבר הדואר לא נמסר למבקשת, לא מחמת שהיא לא דרשה אותו "מאחר שהמען אינו ידוע במען הנקוב על דבר הדואר". כך צוין גם לגבי דבר הדואר שנשלח ביום 12.3.2013 על ידי חברת הגביה.

בעניין כרם ציין בית המשפט העליון כי: "מקום שמדובר בהמצאת הודעת תשלום קנס לפי סעיף 228(ב) לחוק סדר הדין הפלילי, הסעיף קובע חזקה שבדין שלפיה אם הוכיחה הרשות ששלחה את הודעת תשלום הקנס בדואר רשום עם אישור מסירה לכתובת הנמען, יש להסיק כממצא עובדתי שההודעה הומצאה לידי כדן בחלוף 15 יום מעת המשלוח. הנמען יכול לסתור חזקה זו אם יוכיח שלא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם תלויים בו".

אכן, כאשר המשיבה מוכיחה כי שלחה את דבר הדואר בדואר רשום קמה חזקה כי דבר הדואר נמסר, אולם חזקה זו ניתנת לסתירה על ידי הנאשם "אם יוכיח שלא קיבל את ההודעה מטעמים שאינם תלויים בו". במקרה שבפנינו החזקה נסתרת מניה וביה מהמסמכים שהמשיבה הציגה, מהם עולה כי דבר הדואר לא נמסר בגלל שהמען לא היה ידוע - וברי כי המדובר בטעם שאינו תלוי במבקשת.

8. יש אפוא, לקבל את בקשת המבקשת. אני רואה בבקשת המבקשת כהודעה על רצונה להישפט. ככל שהמשיבה עומדת על הודעת הקנס, בשים לב לתקופת ההתיישנות בגין העבירה, תגיש תוך 10 ימים כתב אישום, וייקבע דיון. מובן כי הליכי הגביה הננקטים נגד המבקשת מבוטלים.

המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים בדואר רשום.
ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ד, 25 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.